

KOMENTAR

dr.
MARJANA
STURMAZELENI IN
VOLITVE

Za koroške Slovence letošnje leto ne bo pomembno samo zaradi plebiscimnih slavljev, temveč tudi zaradi državnoborskih volitev, ki bodo predvidoma jeseni.

Očitno je, da se nekateri nanje že kar intenzivno pripravljajo. Koroška enotna lista je imela v nedeljo svoj deželni kongres pred bližnjimi zveznim kongresom Zelene alternative.

Zanimivo je, da večina tistih delegatov – koroških Slovencev – ki so ob zadnjih deželnozborskih volitvah kandidirali na listi „Drugačna Koroška“, na zborovanje KEL ni bila povabljeni. Torej KEL izloča ljudi, ki se zavzemajo za politične alternative ob volitvah. Temu pa jasno sledi, da KEL v Zelene-alternativi ne more imeti monopola zastopanja koroških Slovencev, kaj šele drugih avstrijskih narodnosti.

Znotraj Zelene-alternative teče razprava o tem, kako naj bi se Zelene angažirali za pravice narodnih skupnosti oz. kako naj bi izgledala organizacijska struktura sodelovanja z njimi.

Od te razprave si Zelena-alternativa obeta posodobitev programsko-vsebinskih in statutarne oblike njene politike do vprašanj sožitja na področjih z narodnostno mešanostjo prebivalstva.

V tej razpravi sodelujejo tudi tisti slovenski in nemško govoreči, ki niso včlanjeni v KEL, ki pa bodisi sodelujejo ali pa simpatizirajo z zelenim gibanjem.

Prav tako je bilo preteklo nedeljo v Drabosnjakovem domu na Kostanjah srečanje številnih aktivistov, pripadnikov obeh narodnosti na Koroškem, ki so razpravljali prav o odnosu Zelenih do manjšinskega vprašanja in o potrebi novih vsebinsko-programskih in statutarne konceptov.

O tem, kako naj bodo narodne skupnosti zastopane v zelenem gibanju, torej še ni izrečena zadnja beseda, nasprotno, o tem se je začela resna razprava, ki bo dosegla svoj vrhunec na alternativnem kongresu proti nacionalizmu in za kulturo sožitja.

Dan razmišljanja...

(nadaljevanje s 1. strani)

posebno slavnostno izjavo, ki je napovedovala germanizacijo slovenskega prebivalstva na Koroškem. Ta njegova izjava je za uradno koroško manjšinsko politiko veljavna vse do današnjih dni. To je potrdil tudi deželni glavar Haider s svojimi agresivnimi reakcijami na odločbo avstrijskega ustavnega sodišča o upravičenosti dvojezičnih šol tudi izven uradno priznanega dvojezičnega ozemlja, poudarja ZSO v uvodnih mislih k predlogu.

Ker leto 1990 ni le obletnica plebiscita 1920, temveč tudi 45. obletnica konca nacionalsocialistične strahovlade, naj se po predlogu ZSO tudi ta obletnica upošteva pri načrtovanju

uradnih in neuradnih prireditve v letošnjem letu in se 8. maj 1990 razglasi za „praznik osvoboditve“.

Ob 26. oktobru 1990 naj se, po predlogu ZSO koroški javnosti, koroški deželni vladi ter sosvetu narodnostnih skupnosti za Slovence na Dunaju, priredi „praznik mnogolikosti Avstrije“, na katerega naj bi povabili skupine in goste iz vse Avstrije ter dežel in regij Delovne skupnosti Alpe-Jadran.

Leto 1990 pa naj bi vsebinsko obogatili tudi znanstveni projekti oz. raziskave na področju zgodovine, pedagogike in interkulturalnega življenja, simpoziji ter druge okvirne prireditve. Celoten predlog ZSO bomo objavili v naslednji številki Slovenskega vestnika.

KEL – za zaprtimi vrati

(Nadaljevanje s 1. strani)

Pri volitvah za predsedstvo Koroške enotne liste je bil po tiskovnem poročilu za predsednika potrjen Karel Smolle z „manj kot 90 odstotki glasov“. Nadaljnji člani predsedstva pa so Liza Hobel, Janez Hudl, dipl. inž. Hanzi Mikl, Micka Miškulnik, Franc Starc in Rudi Vouk. Dosedanji tajnik Miha Zablatnik, človek

konstruktivne kritike, ni dobil potrebnega števila glasov in tako ni bil več izvoljen v predsedstvo.

Delegati kongresa – bilo jih je manj kot pri prejšnjih – so s posebno resolucijo pozdravili demokratičen razvoj v Sloveniji, nadalje pa so izglasovali resoluciji v podporo žensk v avstrijski družbi ter o sodelovanju KEL z Zeleno alternativo.

Odstopil je priljubljen in priznan župan Hanzi Ogris

Hanzi Ogris, izvoljen na listi SPÖ, je bil dvajset let na čelu bilčovskega občinskega sveta. V četrtek pa je na svoji zadnji občinski seji, potem ko mu je tudi predsednik kontrolnega odbora občine Miha Einspieler (EL) v imenu odbora v poročilu potrdil, da zapušta občinsko blagajno urejeno in brez dolgogov, zapustil mesto župana.

ANDREJ MOHAR

Seveda je umik po tako dolgem delovanju v prid občanom tudi povod za kratek pogled nazaj. Hanzi Ogris je na poslovnem večeru lahko naštel celo vrsto uresničenih načrtov, ki jih je izvedla občina v času, njegovega županovanja. Zgradili so novo dvojezično ljudsko šolo, uredili javni dvojezični otro-

ški vrtec ter večnamenski prostor, ki je na voljo vsem kulturnim organizacijam v občini. V Bilčovsu so materialno in prostorsko uredili komunalno gradbeno dejavnost, požarno brambo opremili s sodobno avto-cisterno, asfaltirali občinske ceste, napeljali močno omrežje za oskrbo z vodo, nazadnje pa še preuredili tudi občinsko poslopje.

Da je Hanzi Ogris kot župan znal skrbeti tudi za

sodelovanje preko političnih meja so v svojih poslovnih govorih potrdili tudi predstavniki drugih frakcij. Miha Einspieler (EL) se je Ogrisu zahvalil za to, „da je dejansko skrbel tudi za enakopravnost obeh narodov in za dobro sožitje“, hkrati pa poudaril, da je k uresničenim projektom tudi sam prispeval velik delež: „Težko ga bo kdo nasledil; prepričan pa sem, da bo tudi še naprej ostal dobra duša občine!“

Tudi Hanzi Spitzer (ÖVP) in Hanzi Jakopitsch (FP) sta pohvalila Ogrisovo zagnanost za delo v prid vsem občanom, Franz Gasser (SP) pa je izpostavil, da je bil Ogris tudi zavzet deželnozborski poslanec in da še sedaj kot član sosveta deluje v prid sožitju obeh narodov na Koroškem.

Po Ogrisovem odstopu začasno vodi občino podžupan Franc Gasser, volitev novega župana pa bo verjetno v začetku februarja. Najbolj izgledna kandidatka je Štefka Quantschnig (SPÖ), vodja frakcije ÖVP Hanzi Spitzer pa si „tudi lahko predstavlja, da bi prevzel mesto župana“. Na vsak način pa, kar smo zapisali že v prejšnji številki, ostaja pri naslednjem: SPÖ predlaga Quantschnigovo, ki poleg glasov SPÖ potrebuje od odbornikov ostalih frakcij le še en glas.

Starši: Razsodba je pomemben korak k sodobni Evropi!

„Skupnost staršev za dvojezično ljudsko šolo v Celovcu“ z zadovoljstvom ugotavlja, da po odločitvi ustavnega sodišča noben zakon več ne ovira ustanovitve javne dvojezične ljudske šole v Celovcu. Odločitev ustavnega sodišča je po pravni plati realizirala to, kar se je v socialnem in kulturnem življenju glavnega mesta dežele izoblikovalo v letih in desetletjih: čedalje več slovenskih, dvojezičnih in nemško govorečih družin se je prizadevalo za ustanovitev javne dvojezične šole v Celovcu.

Odločitev ustavnega sodišča ni samo potrdila pravice otrok iz slovensko govorečih družin do pouka v materinem jeziku, temveč omogoča dvojezičen pouk otrokom iz vseh družin. To je za meščane mesta Celovec velika pridobitev, saj kvalificira izobrazbeno ponudbo v glavnem mestu in je pomemben korak na poti k moderni, evropski, multikulturni vzgoji in temu ustreznemu šolstvu.

V imenu nemško-slovenskega koordinacijskega odbora krške škofije pa stajuna predstavnik dr. Ernst Waldstein in dv. sv. dr. Valentin Inzko apelirala na odgovorne dežene politike, naj ne skušajo spreminjati avtohtonega naseljenega ozemlja koroških Slovencev in naj se tudi ne ukvarjajo z vprašanji ugotavljanja manjšine, temveč naj usmerijo svoje sile za skupno Evropo, v kateri bodo narodne skupnosti enakopravne.

Razsodbo ustavnega sodišča pa nemško-slovenski koordinacijski odbor ocenjuje kot jasno priznavanje Avstrije k enakopravnosti manjšin v smislu avstrijske tradicije in v državni pogodbi prevzetih obveznosti. Nadalje meni, da razsodba poudarja pomen slovenščine kot deželnega jezika in tudi pripravljenost Avstrije, da tudi v prihodnje zagotovi obstoj slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem.

Hanzi Ogris

(na sliki) se je ob svojem odstopu za dobro sodelovanje zahvalil svoji družini in vsem prijateljem, somišljenikom, dekanu in farnemu svetu. Posebna zahvala je veljala vsem občinskim odbornikom in sodelavcem v občinski upravi: „Bili so mi nenadomestljiva opora pri vseh prizadevanjih za uspeh in ugled naše občine. Iskrenost, odprtost, pripravljenost in odgovornost so bili temelji našega sodelovanja v prid občini in našemu prebivalstvu. Tudi za bodoče si želim dobro in skupno delo, brez političnih in jezikovnih ovir. Prepričan sem, da bomo tudi v prihodnje lahko dosegali nove uspehe za našo občino, katerih se bom z vami veselil.“

Slika za slovo: župan Hanzi Ogris sredi bilčovskih občinskih odbornikov.

Sliki: Mohar

„Srce“ jedrske elektrarne v Krškem, ki je v zadnjem času postala „vroča tema“ ne le v Sloveniji, temveč tudi na Koroškem in v predvolilnem boju na Tržaškem.

Jedrska elektrarna Krško: resničen ali izmišljen strah?

Vsi sistemi v jedrski elektrarni Krško delujejo povsem varno, so pod nadzorom jugoslovanskih in mednarodnih institucij, med drugim tudi Mednarodne agencije za atomsko energijo z Dunaja, zadnji potresni sunki na območju Krškega pa niso v ničemer ogrozili varnosti elektrarne!

Jedrska elektrarna Krško je sicer v zadnjih tednih pogosto – kot na Koroškem – tudi na naslovnih straneh slovenskih časopisov, saj je postala vprašanje, okrog katerega se trenutno lomijo kopja v Sloveniji. V tej republiki je namreč že kar precej močno gibanje, ki zahteva konec obratovanja jedrske elektrarne in pri kampanji „za“ in „proti“ se uporabljajo različna sredstva, razprava pa je dostikrat zdrsnila tudi na zelo polemično ravan.

Z ozirom na lokacijo elektrarne je jasno, da je to tema, ki zanima tudi prebivalce Avstrije in Italije. V Trstu so Krško recimo začeli uporabljati v predvolilnem boju, vendar je ob tem zanimivo, da pri tem ne omenjajo drugih jedrskih elektrarn v Franciji ali Švici, ki so tudi blizu

Italije. Naivno bi bilo tudi misliti, da v Krškem slabše skrbijo za varnost le zaradi dejstva, ker elektrarna stoji v Jugoslaviji. Od gradnje pa vse do danes veljajo v Krškem stroge ameriške varnostne norme, ki predvidevajo tudi možnosti kot so potres. Jedrska elektrarna v Krškem je zgrajena tako, da brez nevarnosti za okolje prenese tudi najhujše katastrofalne potrese (do 10 stopnje) saj so že ob začetku gradnje vedeli, da območje Krškega velja za potresno. Strokovnjaki zato trdijo, da so bile nedavne zaustavitve preventivnega pomena.

Po drugi strani je vprašanje Krškega za Slovenijo in Hrvaško izredno delikatno. Elektrarna je zgrajena kot skupna investicija omenjenih

republik, ki tudi sicer nimata veliko drugih energetskih virov. Jedrska elektrarna tako sodeluje v skupni energetski bilanci Slovenije in Hrvaške z dvajsetimi odstotki vse proizvedene električne energije, prav Krško pa je najpogostejše tisto, ki „rešuje“ elektroenergetski sistem republik. V sedanjih pogojih zato skoraj ni realnih možnosti, da bi elektrarno zaprli, seveda, če ne bi prišlo do skupne akcije zainteresiranih držav (Italija, Avstrija, Jugoslavija), ki bi morale kako drugače nadomestiti manjkajočo energijo.

V Sloveniji ob tem tudi pravijo, da takšni razlogi niso najvažnejši, ko gre za delovanje elektrarne v Krškem. Pomembneje je, da so vsi strokovnjaki in tudi omenjene mednarodne in jugoslovanske institucije prepričane, da Krško ne predstavlja nobene nevarnosti za okolje, kar pa za javnost, vajeno vsega slabega, ni zadosten argument. **R. M.**

Boj za volilce se je že začel

JOŽE ROVŠEK

Predsednik slovenske skupščine Miran Potrč je prejšnji teden razpisal splošne volitve in volitve predsednika in članov predsedstva republike. S tem se je tudi uradno začela predvolilna kampanja v Sloveniji, ki bo trajala do 8. aprila, ko bodo volili predsednika in članke predsedstva ter družbenopolitični zbor skupščine, oz. do 12. aprila, ko bodo volili delegate za zbor združenega dela republiške skupščine. Volitve za zbor krajevnih skupnosti, občinskih, mestnih in drugih skupščin ter zbora občin republiške skupščine pa bodo 22. aprila. Volilci v Sloveniji bodo torej v aprilu kar krepko zaposleni z ustvarjanjem nove oblasti.

Novost pri razpisanih volitvah pa je predvsem v tem, da na njih lahko nastopijo prav vse družbenopolitične orga-

nizacije ali po novem (bolje rečeno, po starem) stranke ter tudi posamični kandidati na osnovi podpisnih listov. Republiška volilna komisija pa je tudi že objavila natančen rokovnik vseh volilnih postopkov.

Že naslednji dan po razpisu, 9. januarja, je Demos (demokratska opozicija Slovenije), v katerem so združene Slovenska demokratska zveza, Socialdemokratska zveza Slovenije in Slovenski krščanski demokrati, za volitve pa so se jim pridružili še Zeleni Slovenije in Slovenska kmečka zveza, predstavil svoje kandidate za predsednika in predsedstvo SR Slovenije. Njegov glavni kandidat je dr. Jože Pučnik, predsednik socialdemokratov, za člane predsedstva pa so iz posameznih zvez predlagali še Ivan Oman, dr. Dimitrij Rupel, dr. Dušan Plut ter Franc Miklavčič. Na predstavitveni konferenci je glavni

kandidat optimistično ocenil možnosti za volilno zmago. Tako imenovana demokratska opozicija je torej v volilnem postopku prehitela doslej etablirane koalicijske družbenopolitične organizacije Zvezo komunistov, Socialistično zvezo in mladinski ZSMS.

Medtem ko je za Zvezo komunistov in ZSMS že jasno, da bosta kandidirala z Milanom Kučanom oz. Jožetom Školčem kot glavnima kandidatom, pa je ta čas na najslabšem Socialistična zveza Slovenije, ki se je šele prejšnji teden iz prejšnje krovne in frontne organizacije SZDL prelevila v samostojno politično stranko in se tudi odločila za samostojen nastop na volitvah.

In kakšna so predvolilna razmerja? Za predsednika Slovenije se bosta merila predvsem Jože Pučnik in po vsej verjetnosti Milan Kučan. (dalje na 6. strani)

HEUTE
IM Die Seite
für unsere deutschsprachigen Leser/innen

SLOVENSKI
VESTNIK

Vorschlag des Zentralverbandes zum 10. 10. 1990: „Kein Grund zum Feiern – viele zum Bedenken!“

Die Wiederkehr des 10. Oktobers 1920 ist kein Grund zum Feiern. In einem Europa, in dem die Grenzen durchlässig werden und fallen, ist kein Platz mehr für Feiern von Grenzziehungen. Beide Optionen waren im Jahre 1920 legitim! – keine soll Anlaß bieten zu feiern, keine zu trauern!

Der Zentralverband slowenischer Organisationen in Kärnten hat der kärntner und österreichischen Öffentlichkeit, der Kärntner Landesregierung, und dem morgen in Wien tagenden Volksgruppenbeirat daher vorgeschlagen, den 10. Oktober 1990 zum „Bedenktag“ zu erklären, zum Tag der Auseinandersetzung mit der Geschichte. Diese soll in Form von landesweiten Gemeindeveranstaltungen unter dem Arbeitstitel „1920 wurden Grenzen gezogen – 1990 sollen sie abgebaut werden“ begangen werden und nicht – wie vom Land geplant – in Form eines 10 Millionen Schilling teuren „Spektakels“ in Klagenfurt, welches Parallelen mit Auf-

märschen am Roten Platz in Moskau aufkommen läßt.

In den zweisprachigen Gemeinden Kärntens soll der „Bedenktag 10. 10. 1990“ die Entwicklung von Ideen für das zweisprachige Zusammenleben in der Gemeinde unter dem Motto „Was steht dem im Wege? Wie sollen Hindernisse beseitigt werden?“ fördern.

Da das Jahr 1990 nicht nur das Jahr der Wiederkehr des Plebiszites von 1920, sondern auch des 45. Jahrestages des Endes der nationalsozialistischen Schreckensherrschaft ist, soll – so der Vorschlag des Zentralverbandes – bei der Planung landesoffizieller Veranstaltungen auch dieser Jahrestag (8. 5.) berücksichtigt werden. Am 26. Oktober 1990 sollte als Höhepunkt der Jahresveranstaltungen 1990 ein gesamtösterreichisches „Fest der Vielfalt Österreichs“ stattfinden.

Den gesamten Vorschlag des Zentralverbandes zum Jahr 1990 wird der „Slovenski vestnik“ in der Freitag-Ausgabe veröffentlichen.

Deutsch-slow. Koordinationsausschuß: „Das autochthone Siedlungsgebiet der Kärntner Slowenen nicht antasten!“

Der Deutsch-slowenische Koordinationsausschuß sieht im Erkenntnis des Verfassungsgerichtshofes zur Minderheitenschulfrage ein eindeutiges Bekenntnis Österreichs zur vollen Gleichberechtigung aller seiner Volksgruppen im Sinne österreichischer Tradition und staatsvertraglich übernommener Verpflichtungen. Daß den Kindern der slowenischen Volksgruppe ein Elementarunterricht auch in ihrer Sprache nicht nur in ihrem autochthonen Siedlungsgebiet garantiert, sondern außerhalb desselben bei nachhaltigem Bedarf ermöglicht, unterstreicht sowohl die geistig-kulturelle Bedeutung und Stellung der slowenischen Sprache im Land wie die Bereitschaft Österreichs, den Bestand der slowenischen

Volksgruppe auch zukünftig zu sichern. Angehörige einer Volksgruppe werden sich nur dann in einem Staat wohlfühlen können, wenn ihre Kultur, Tradition und ihre Eigenart vom Mehrheitsvolk als Bereicherung begrüßt werden, ehißt es in der von Dr. Valentin Inzko und Dr. Ernst Waldstein unterzeichneten Erklärung.

Darum appelliert der Koordinationsausschuß an die politisch Verantwortlichen in Bund und Land, daß die nach dem VfGH-Erkenntnis erforderlichen Entscheidungen weder das autochthone Siedlungsgebiet der Slowenen antasten noch zu einer Minderheitenfeststellung werden, sondern zu einem gemeinsamen Europa freier, gleichberechtigter Völker hinführen.

KEL nominiert K. Smolle unter Ausschluß der Öffentlichkeit

Die Kärntner Einheitsliste (KEL), die Sonntag in Klagenfurt/Celovec ihre Vollversammlung unter Ausschluß der Öffentlichkeit abhielt, nominierte lt. Presseaussendung den Nationalratsabgeordneten Karel Smolle mit 90,06 Prozent der Delegierten-Stimmen zum KEL-Kandidaten für das Minderheitenmandat der Grün-Alternativen für die Nationalratswahl 1990. Die endgültige Entscheidung über die Besetzung dieses Mandates dürfte allerdings erst beim Bundeskongreß gefällt werden.

SV predstavlja

V našem listu smo uvedli novo rubriko, v kateri bomo predstavljali društva, skupine in posameznike, ki se ukvarjajo s kulturnim delom. S tem želimo našim bralcem približati tiste naše rojake in rojakinje, ki poleg svojega poklica najdejo še čas za kulturno delo. Njim, ki to počnejo iz golega idealizma, gre v prvi vrsti zasluga, da naše kulturno delo deloma celo napreduje, v glavnem pa prispeva k ohranitvi naše narodne zavesti in slovenske besede na Koroškem. Tokrat smo se ustavili v Šentjanžu v Rožu, kjer so v zadnjih letih poživili odrsko in glasbeno dejavnost in na tem področju dosegli spodbudne uspehe. Zavedamo se, da na omejenem prostoru ni mogoče zapisati vsega, kar so nam povedali predsednik in nekateri člani odbora njihovega prosvetnega društva, a upamo, da nam je uspelo vsaj opozoriti na njihovo dejavnost.

Tamburaški ansambel SPD Šentjanž na enem izmed svojih uspešnih nastopov

Florjan Lapuš, Janez Weiss in drugi so bili predsedniki Slovenskega prosvetnega društva v Šentjanžu, potem pa je odgovornost prevzel Hanzi Weiss. To je bilo ob koncu sedemdesetih let, ko se je vrnil iz Nemčije in obiskoval režiserski tečaj v Sloveniji. Za gledališko delo pa se je navdušil ob mentorstvu Silva Ovsenka. Tako mu je odrska dejavnost postala kulturno vodilo. Čeprav je od tega že mnogo let, se spominja uspešne uprizoritve Dnevnika Ane Frank, Finžgarjeve Verige in drugih predstav. Nazadnje pa je s farno skupnostjo realiziral Škofjeloški pasijon, v spominu pa nam je tudi njegova režija Grozdne jagode.

Hanzi Weiss se kulturno ne udejstvuje le v domačem društvu. Konec šestdesetih let je, potem ko je bil že dalj časa odbornik, postal predsednik Slovenske prosvetne zveze, sedaj pa je njen podpredsednik. V njegovem času je, če omenimo samo to, prišlo do uprizoritve Žižkove Miklove Zale v Svatnah. Začelo se je tudi boljše sodelovanje s Krščansko kulturno zvezo. Sploh pa je Hanzi Weiss človek, ki v ospredje ne postavlja ideologijo, temveč skrb za obstoj naše narodne skupnosti in slovenske kulture na Koroškem.

Tako je ravnal in ravna tudi v SPD v Šentjanžu, ko pravi: „Sam sem že ostal pri svojih načelih, a v društvu in povsod, kjer gre za našo stvar, mi je pomembno, da se najdemo pod skupno slovensko streho. Zato nikogar ne napada zaradi tega, če je drugega prepričanja, zanj je glavno, da je pošten Slovenec.“

Kot tak se Hanzi Weiss uveljavlja tudi kot samosto-

SPD Šentjanž v Rožu

jen podjetnik in kot Slovenec uživa ugled tudi med gospodarstveniki sosednjega naroda.

Tajnik Slovenskega prosvetnega društva Šentjanž je prof. Štefan Pinter, ki poleg predsednika, podpredsednika in ostalih odbornikov sestavlja vodilno jedro društva. V pogovoru z našim sodelavcem je opisal težave, s katerimi se srečujejo ob razvijanju slovenske kulturne dejavnosti v Šentjanžu, zlasti, kako težavno je v delo vključevati mladino.

A vendar se v zadnjih letih v Šentjanžu kaže pozitiven razvoj. Štefan Pinter pravi, da so uspeli poživiti dramsko in glasbeno dejavnost. Zadovoljen je, da imajo letno nekaj stalnih prireditev kot so novoletni koncert, vaški praznik in Dober večer sosed.

Ko je tajnik Pinter govoril o delu društva, je omenil tudi sodelovanje s sosednjimi društvi in SPZ, zlasti pri razpečevanju knjižnega daru, pomembno delo glasbene šole in sploh delo z mladino, posebej v okviru tamburaškega ansambla. Za bodočnost ni navajal velikih načrtov, a zaupal nam je, da pripravljajo igro z mladino (Rada Mužana) Muca copatarica, kar naj bi bila v prvi vrsti jezikovna šola za mladino. Seveda tajnik želi, da bi dejavnost ohranili vsaj na sedanji ravni, ob koncu pa je dodal še tiho željo po novi dvorani, kar bi se lahko uresničilo ob povečanju šentjanjske zadrage.

„Gledališče me je že vedno zanimalo“, pravi podpredsednik Hanzi Wieser. Kot študent je sodeloval v dramski skupini Kluba slovenskih študentov na Dunaju, posebno pa se je navdušil ob uprizoritvi nove Miklove Zale (Hartman-Messner) v Svatnah. Tam je spoznal režiserja Petra Militarova in začel razmišljati o tem, da bi tudi v Šentjanžu, kjer Hanzi že več let živi s svojo družino, pripravili gledališko predstavo.

Zavedal se je, da to ne bo enostavno, a že zaradi tega, ker je v Šentjanžu bogata tradicija odrske dejavnosti, je upal na uspeh. Imel je prav! Poleg igralca starejše generacije Miha Hafnerja mu je uspelo pridobiti k sodelovanju vrsto mladih ljudi, ki dotlej še niso stali na odru. Vprašanje je bilo, kaj naj uprizorijo. S Petrom Militarovom, ki ga je uspelo pridobiti za režiserja, so v ožji izbor vključili tri tekste in se potem odločili za Frischevega Dobrnika in požigalce.

Čeprav so mnogi dvomili v uresničitev tega projekta, je vendarle uspela! Hanzi je dejal: „V tem delu smo našli (za naše pojme) novo gledališko izpoved, ker gledalcu ne predstavi nič določenega in ga tako spodbuja k razmišljanju, v tem primeru, kdo zažiga in kdo gasi.“ Militarov je tudi v tem primeru vključil aktualne koroške politične elemente. Uspeh je bil edinstven, izvedli so več predstav, šli so tudi na gostovanje.

Kako je bilo to mogoče? „Mene ne obremenjujejo

interni problemi, ki so v Šentjanžu (bili) prisotni. Tako smo lahko ubrali novo pot in veseli me, da smo v to lahko vključili mlade ljudi, ki so igrali prvič. Vem, da smo si s Požigalci zastavili zelo visok cilj – in ga tudi dosegli, zato bo kaj podobnega težko ponoviti, poudariti pa moram, da tega brez Militarova ne bi dosegli. A upam, da bomo v jeseni, potem ko se bodo predstavili najmlajši, spet pripravili primerno odrsko delo.“

Dodajmo še, da Hanzi Wieser dela v enem izmed naših podjetij kot uvoznizvoznik referent.

Od leta 1982 je v Šentjanžu aktivna tudi tamburaška skupina. Od vsega začetka jo vodi Ivana Stefaner-Weiss, kot strokovni mentor pa ji pomaga Hanzi Gabriel. Ivana, ki je pred tem igrala pri hodiških tamburaših, se je v tem ansamblu naučila igrati na vse instrumente tamburaške orkestralne zasedbe. Je torej

samouk. Ker ima tamburanje v Šentjanžu skoraj že stoletno tradicijo, so se odločili, da spet ustanovijo tamburaški ansambel. „Začeli smo zelo skromno“, pravi Ivana, saj jih je bilo na začetku le šest, potem pa je število iz leta v leto raslo. V glavnem pa so se tamburašem pridružili otroci tistih staršev, ki so nekoč sami igrali na tamburice.

V Šentjanžu je v zadnjih stoletih delovalo osem tamburaških ansamblov, sedanji pa šteje okrog dvajset članov, večina od njih so dekleta. Za repertoar je Ivana dejala, da je njihov cilj igranje skladb, ki jih danes skoraj ni več slišati, torej tistih, ki so jih nekoč igrali njihovi predniki, in dodala, da poleg tega igrajo tudi zahtevne kompozicije. Skladbe jim prireja Hanzi Gabriel, ansambel pa jih skupaj z njim nastudira na seminarju, ko se odpravi na počitnice na sinje Jadransko morje.

„Vsako leto nastopamo na novoletnem koncertu, na Vaškem prazniku, na prireditvah „Dober večer, sosed“, gostovali pa smo v Šentpri- možu in dvakrat na avstrijskem Štajerskem.“

Dobrnik in požigalci

Z uprizoritvijo Frischevega dela Dobrnik in požigalci so šentjanški igralci dosegli lep odrski uspeh, ki je bil zagotovo največji kulturni dosežek šentjanškega prosvetnega društva v minulem letu. S to predstavo so tvorno posegli v sodobno gledališko dogajanje na Koroškem in zbudili pozornost tudi v tisku sosednjega naroda.

Hanzi Wieser

Ivana Stefaner-Weiss

Štefan Pinter

Hanzi Weiss

V današnji izdaji Slovenskega vestnika pričenjamo objavljati najpomembnejša predavanja z 21. Koroških kulturnih dnevor. Kot prvega objavljamo predavanje našega na Dunaju živečega rojaka Feliksa J. Bistra (slika desno). V nadaljevanju bomo objavili še prispevek Cirila Zlobca, znanega slovenskega pesnika in pisatelja ter politika na temo „Nacionalna samobitnost Slovencev in vprašanje slovenskega naroda v večnacionalnem prostoru“, predavanje ljubljanskega univerzitetnega profesorja dr. Vladimirja Klemenčiča, ki je govoril o „Statistični kategoriji „windisch“ pri avstrijskih popisih prebivalstva“, ter prispevek nemško govorečega referenta univ. prof. dr. Ernsta Bruckmüllerja, ki se je lotil teme „Avstrijska nacija in vprašanje njenega multietničnega značaja.“

stojno avstrijsko nacijo sledi, da se avstrijska zgodovina ne začne šele s prihodom nemških plemen na avstrijsko področje, ampak da je ilirska, keltska, rimska in slovanska prisotnost v tem prostoru prav tako njen sestavni del. Vsi predniki in sosede so vplivali na rast avstrijskega naroda in avstrijske kulture.

Zahodnonemška Meyerjeva enciklopedija označuje samostojno „avstrijsko literaturo“ kot sporno vprašanje in še bolj problem njene časovne determinacije, medtem ko priznava „avstrijsko likovno umetnost“ vsaj do ustanovitve avstrijskega cesarstva od leta 1804 dalje.

venskega misleca, ki je napisal morda največ, gotovo pa najbolj tehtne prispevke o narodu, o narodnem vprašanju in o vprašanju naroda, kot to Ivan Urbančič filozofsko natančno razlikuje. Po njegovem se je „narodno vprašanje“ zastavljalo ljudstvom „v stari Avstro-Ogrski“, ki je ovirala gibanje teh ljudstev za lastno narodno samostojnost“, potemtakem „vsem južnim Slovanom in tudi Slovincem, dokler si niso izbojevali samostojnosti“. Današnjega „vprašanja narodov“ ne poraja „zatiranje naroda s strani drugega naroda“, ampak svetovno-zgodovinska konstelacija, ko „planetarni univerzalistični procesi brišejo narodne meje in razlike ter s tem nekako brez vnanjega nasilja ali prisile jemljejo človeku njegovo narodno identiteto, ga delajo brezdomovinskega.“

Že dolgo prej, ko to še ni bilo politično oportuno, ampak prej smrtni greh proti „bratstvu in enotnosti“ kot vsakdanjemu ideološkemu mamilu za množice, je Urbančič znanstveno ugotovil, da je položaj Slovencev v zvezi z jugoslovanskimi narodi „še posebno izpostavljen in kočljiv, saj nas danes marsikaj narodno ogroža tudi znotraj jugoslovanske federacije“. Po Urbančiču nenaavadna izgubljenost sodobnega človeka po eni strani „grozi s popolnim izkoreninjenjem in razčlovečenjem človeka“, po drugi strani „spodbuja današnjega človeka k iskanju neke svoje zakoreninjenosti, neke nepoljubne lastne identitete, kulturne kontinuitete in z vsem tem neke eksistencialne varnosti lastne človeškosti“. Ob koncu svojega strokovnega razmišljanja avtorju ne preostane kaj drugega, kot da nekako proti lastnemu spoznanju vpraša: „In kje naj človek danes to najde, če ne v lastnem narodu, v lastni domovini kot mestu svojega domovanja, kot konkretnem svetu svojega bivanja“. Vprašanje pa je hkrati odgovor.

Naši tematiki se hitreje približamo po enkratni razpravi Vasilija Melika, ki je s kompetenco zgodovinarja „pogledal v preteklost, v zorenje slovenskega naroda, v vse tisto, kar nas je naredilo za Slovence“. Melik širokogrudno priznava veljavnost vseh značajskih ocen, „ki si jih dajemo sami in ki naj jih dajemo drugi“, čeprav „so silno različne in si dostikrat nasprotujejo“, ker so najbrž „vse resnične, vsaka po svoje“. Vidi „veliko resnice“ v Cankarjevi slovenski legendi o ubožcu ob cesarski cesti, ki se izpove za Slovenca in tako spravi samega boga v jok. Za Melika Slovenci neke v težkih okoliščinah vztrajajo „kljub vsem pritiskom pri svojem jeziku – druge se hitro in brez potrebe potujčujemo“. Navaja primer pesnika in pisatelja Josipa Stritarja, ki je našel tako lepe besede o ljubezni do slovenstva, svojega sina pa ni niti poskušal učiti slovensko. Taki smo, res. De-

(dalje na 6. strani)

UVODNE MISLI

Ko doživljamo nepričakovane, hitre in tako radikalne družbenopolitične spremembe v naših sosednjih in zelo bližnjih državah, pri narodih, ki so z nami skozi stoletja gradili „Srednjo Evropo“, pri našem razpravljanju o nacionalnih in interetničnih vprašanjih ne moremo mimo teh vitalnih pojavov, teh – s tragično romunsko izjemo – vendar nekrvavih svetlobelih revolucij novega tipa, revolucij pred televizijskimi kamerami in množičnimi mikrofoni svetovne javnosti. Slovenci smo bili od vsega začetka svojega vstopa v srednjeevropsko zgodovino – dovolite, da prezrem še tako dofinjene špekulacije z njihovim beneškim izvorom – vključeni v ta večjezični, sicer pa po kulturni in krščanski veri enotni, čeprav politično še razmeroma pozno trdnje povezani prostor. Od nekdanje neštete poti povezovala na razne dežele razdeljeni slovenski svet z Dunajem kot glavnim in Gradcem kot stranskim, a nič manj pomembnim centrom tzv. Notranje Avstrije (Innerösterreich). Vse to se je z razsulo Avstro-Ogrske sicer bistveno spremenilo, medsebojni stiki pa so se ohranili, dokler ni Avstrijec Adolf Hitler svojo nekdanjo domovino z nacističnim nasiljem za sedem let zbrisal z evropskega zemljevida. Avnojska Jugoslavija maršala Tita se je po zmagi nad okupatorji najprej z NOB-jevim vsem zapisala prizadevanju in dosežkom „posameznikov in kolektivov za razvoj socialističnih odnosov“, napredku „na področjih družbene dejavnosti, ki imajo splošen pomen“, ter ohranitvi kontinuitete „v nadaljnjem revolucionarnem razvoju dežele na podlagi dosežkov socialistične revolucije, ki so jih zagotovili sklepi AVNOJ-a“. Čeprav je že v šestdesetih letih kot prva komunistična država odprla svoje meje, so jo stalne gospodarske težave, predvsem pa dogmatična politična naziranja vselej omejevala glede kreativnejše sproščenosti v svojih „dobrososedskih“ odnosih. Najnovejši korak v zvezi s konvertibilnostjo dinarja in njegovo zaroko z zahodnonemško marko bo zdaj utegnil na ste-

Avstrijska nacija in slovenska narodnost

Antagonizem ali vzajemnost?

žaj odpreti jugoslovanska vrata v svet, če bo hkrati uspelo pomiriti notranjepolitične kontrahente in se tovariško pobotati v slovenkosrbskem konfliktu. Takšna sprava bi bila ne le v interesu stabilnosti jutri morda že pluralistične demokratične Jugoslavije, ker bi morala vsebovati vsaj zdrav in konstruktiven kompromis v kosovski problematiki, ampak, po mojem, tudi v prid koroškoslovenskemu položaju, ker bi lahko pomenila pozitiven pritisk na nazadnjaško in restriktivno manjšinsko politiko v Avstriji. Obenem bi to ustrezalo trenutni mednarodni politični orientaciji, po možnosti se izogibati spreminjanju mej, ki jih nova razsežnost v vsestranskem sodelovanju držav že tako začena presegati. – Samostojna Slovenija bi kljub dosedanjemu skoraj polstoletnemu omalovaževanju in zanemarjanju svojih menda tako dragih „zamejcev“ – sam izraz pove že vse in je hote ali ne hote skrajno negativno obarvan – lahko sprožila veleslovenske nacionalistične tendence, ki bi koristile kvečjemu sanjačem, sicer pa celo ogrožale sožitje in mir v tem geopolitično slej ko prej nevalgičnem kotu Evrope ter zavirale prepotrebno zorenje Slovencev v sodobno nacijo brez kompleksov in iluzij v neizogibnem soočenju z resnico in resničnostjo. Tako je povsem nepotrebno – in tega niso krivi spet Srbi? – da Slovenec brez jugoslovanskega državljanstva uradno ne uživa enakopravnosti oz. da je še

vedno tujec v matični Sloveniji, kot bi prišel iz daljnega Tadžikistana.

POGLED NA AVSTRIJSKO NACIJO

V avstrijskem leksikonu, ki je izšel 1966. leta v dveh knjigah, sicer tudi ni posebnega gesla za avstrijsko nacijo, toda kljub temu tam najdemo prvič avtentično in razmeroma obširno razčlenitev odnosov Avstrijcev do svoje lastne nacionalnosti. Pisec članka vidi v ustanovitvi nemške nacionalne države leta 1871 in njeni razglasitvi avstrijskih „Nemcev“ za pripadnike nemške nacije (na podlagi nesrečnega avstrijskega sodelovanja v Frankfurtskem parlamentu) „tragično nasprotje med nacionalnim čutom in patriotizmom, ki je privedlo do paradoksnega pojava, da v Avstriji označujemo kot „nacionalno“ prav tisto zadržanje, ki se ozira v inozemstvo in dvomi v lastno domovino, v kolikor je sploh ne zanika ali se celo obrača proti njej, kot se je to zgodilo v letih od 1934 do 1938. Zgrešeni pojmi so že v monarhiji preprečili izoblikovanje avstrijskega nemško govorečega prebivalstva v samostojni narod z lastno zgodovino, kulturo in mentaliteto. Nemški nacionalizem pa je po drugi strani izzival ostale narode monarhije in onemogočil pravočasno preureditev države v federalističnem smislu. Pozneje sta ta pomanjkljivost in pomanjkanje samozavesti olajšala uspešno nacistično propagando do potemtakem skoraj logičnega ansluša Avstrije, ki se je tedaj sama štela „za drugo nemško državo.“ Šele kruti Hitlerjev režim in druga svetovna vojna sta Avstrijce privedla do spoznanja lastne nacionalne bitnosti.

Za avstrijsko zgodovino pisje iz tega pristanka na samo-

Začetke specifično „avstrijske glasbe“ pa vidi že v 17. stoletju, ko kot evropska velesila nastopi habsburška Avstrija. Pri „avstrijskem pravu“ je leksikografska definicija najjasnejša: to je na področju današnje republike Avstrije od leta 1918 (s prekinitvijo 1938-1945) veljavno pravo, ki se je v času razsvetljenstva začelo razvijati strukturno in vsebinsko neodvisno od nemškega prava in prevzelo neštete vplive iz italijanskega in slovenskega kulturnega prostora.

So torej tudi sedanjí nemški znanstveniki v dilemi? Seveda ne poznajo gesla „avstrijski narod“ ali „avstrijska nacija“. Zgleda, da na prvi pogled avstrijska umetnost, literatura in glasba visijo v zraku, ker jih je že težko narodno, nacionalno uvrstiti. Ali pa je vse to samo potrdilo za internacionalnost prostora, v katerem neki umetniki najrazličnejšega pokolenja pišejo, slikajo in komponirajo? Ali ta pojav že potrjuje supranacionalnost avstrijske atmosfere? Vrsta vprašanj, ki ji sledi še daljša vrsta odgovorov!

Prej pa še na slovenska tla, v „specifičnost“ in „enakopravnost“ slovenske duhovne pokrajine sredi duhovne geografije Evrope, kot Alojz Rebula označuje zanj tako izjemni domači svet. Oziraje se na ceno, s katero je Slovenec plačal svojo narodno identiteto, isti avtor meni, „da: „biti Slovenec, ni krst iz vode, ampak iz ognja, v ritualu judovstva ali zamorstva“. Sam nisem docela tega mnenja, lahko pa je božja volja, da sem Slovenec, dvomim samo, da je to milost! Škoda, da ne moremo dalje slediti Rebulovim razglabljanjem o slovenski psihi pod vedrim slovenskim nebom in občudovati bolj njegov kot narodov eshatološki optimizem.

Pojdimo do drugega slo-

»
Kar naredi nacijo veliko, niso v prvi vrsti njeni veliki možje, ampak format nešteti povprečnih.

«
Ortega y Gasset

(Nadaljevanje s 5. strani)

Avstrijska nacija in slovenska narodnost

jansko moramo uvideti, da nimamo le dobrih lastnosti, ampak tudi precej napak. Slovenci pač nismo ne boljši, ne slabši, ne pametnejši od drugih.

Navedli bi lahko še ducate drugih pescev, ki so se več ali manj temeljito, pretežno ali bolj mimogrede, priložnostno ukvarjali z narodom in z vsem, kar povezujemo z njegovo preteklostjo, sedanostjo in prihodnostjo na raznih področjih. Za koroški del slovenskega naroda je med drugimi Janko Pleterški prispeval pravi priročnik „o narodni in politični zavesti na Koroškem“, in to predvsem za čas od l. 1848 do 1914. Precej dragocenega gradiva o narodni problematiki najdemo pri naših pesnikih in pisateljih – od Valentina Vodnika do Janka Messnerja.

Bolj se poglobljamo v snov in vprašanje o naciji, narodu in narodnosti, bolj postajamo negotovi, kar se tiče zanesljivih prijemov. Vse postaja zelo relativno in subjektivno, tu in tam tudi nadvse čustveno vezano. Zato nikakor ne obljubljam poti sine ira et studio do izbrane tematike.

Poleg dejstva, da sem pripadnik slovenskega naroda, sem zagotovo kot državljani, recimo v notranjosti, navezan tudi na Avstrijo, če že ne na avstrijsko nacio. Vsak od navedenih dveh odnosov me včasih spravlja v določeno dilemo, prej vsak zase kot pa oba skupaj, ker se ne počutim razpetega med slovenstvom in avstrijstvom. V pretežni meri sem kot koroški Slovenec gotovo sin svojega naroda, v marsičem pa otrok avstrijske vzgoje, avstrijske družbe in avstrijskih okoliščin. Umazanija avstrijskega zraka me zastruplja na isti način kot smog slovenskega, če se nahajam npr. v Ljubljani. Krepko in ponosno zadiham, če zvem za kakšno nadpovprečno dejavnost ali idejo v Avstriji ali na Slovenskem. Kot konzument kulturnega ustvarjanja sem lahko enako ponosen na obe duši v mojem telesu, na slovensko še bolj, ker vem, da živi pod slabšimi pogoji, odrinjena s tira, kar velja mutatis mutandis za matično Ljubljano kot za

rodno Koroško. Tako dan za dnem zapažam, koliko je slovenskega v Avstrijci in avstrijskega v Slovencu, v meni pa tudi v vsakem drugem. Alojz Rebula upravičeno trdi, da je tudi „v marksistični eri Slovenec vztrajal v polnosti svoje habsburške drže“, ki ima nekaj impozantnega, brez dvoma nekaj cesarsko-kraljevskega, ki pa jo hkrati zajeda zgodovinska nesposobnost za veliko sintezo združevanja, za sproščeno medsebojno občevarje v tem še vedno imaginarnem vse-slovenskem kulturnem prostoru, ki postaja skoraj največja samoprevara. Vprašajmo enkrat, koliko koroških izobražencev redno bere matična glasila in koliko matičnih kulturnikov ve o Koroški kaj več kot za Klagenfurt in Villach? Po mojem bo ta pot notranjega slovenskega zbliževanja torej še dolga. Morda močna deželna zavest, ki jo navaja Melik za 19. stoletje, še sedaj hudo ovira dokončni nacionalni prepored Slovencev?

Avstrijska nacija ima zaradi svoje mladosti prej porodne kot preporodne težave, ker je pravi dojenček med srednjeevropskimi narodi. Hkrati naj bi jo razumeli kot mešanico med zahodnim politično-teritorialnim pojmom nacije, ki sloni na samostojni državni enoti in subjektivni zavesti posameznih državljanov, ter drugim, pretežno na objektivna merila sklicujočim se modelom: na skupni jezik, skupno pokolenje in kulturo. Zahodnonemški zgodovinar Hans Rothfels ne izključuje možnosti spojitve obeh oblik, ko pride med njima do določene sprave kot v švicarskem primeru, kjer politična nacija združuje tri kulturne nacije. Po švicarskem vzorcu bi lahko avstrijske narodne skupine, vključno z večinskim narodom, tvorile slične „kulturne enote“, kajti po avstrijskem zgodovinarju Ernstu Josephu Görlichu se pri takih razmišljanjih in procesih ne bi smeli ozirati na številčno razmerje. Dobesedno piše: „Kleineren Ländern oder zahlenmäßig kleinen Menschengruppen

absprechen zu wollen, daß sie eine Nation bilden könnten, ist geradezu absurd, wie zu behaupten, nur Zahlen über einer Million seinen wirkliche Zahlen“.

Kako naj izgleda „avstrijska nacija“, da ji uspe premostiti narodno-kulturne razlike oz. jih enakopravno povezati v državno celoto? Do zdaj imamo vrsto zelo pozitivnih predstav, ki tvorijo neki katalog želja, proti kateremu se že zdaj zaganjajo avstrijski nemškonacionalci na Koroškem.

Dovolite torej, da predložim, po mojem pet bistvenih točk za nadaljnje izoblikovanje avstrijske nacije:

1) Avstrijska nacija mora po svojem zgodovinskem poreklu upoštevati avtohtono etnično mnogovrstnost svojih narodnih skupin, ki so – kot Slovenci – poskrbeli za njeno karantansko dediščino in so zaradi tega v notranjem duhovnem sorodstvu z avstrijskim človekom.

2) Avstrijska nacija mora biti nujno večjezična (nemška, slovenska, češka, hrvaška, madžarska). Odklanjati mora „jezikovni nacionalizem“ vseh vrst in skrbeti za dejansko enakovrednost vseh jezikov, seveda ob upoštevanju določenih regij in krajev, kjer živijo dvojezični oz. ne samo nemško govoreči državljani.

3) Avstrijska nacija naj bo večkulturna: do njenega umetniškega, literarnega in glasbenega življenja morajo imeti enak dostop vsi kulturno aktivni državljani. V ustvarjalni konkurenci naj odloča učinkovita storilnost in izključno strokovno vrednotenje.

4) Avstrijsko nacio razumem kot demokratično skupnost, ki vsakega posameznika osrečuje s tem, da se ima za dejansko svobodnega in srečnega lahko šele tedaj, ko je prepričan, da njegova družba nikogar ne diskriminira. Solidarnost s šibkejšim bi morala postati nacionalna dolžnost!

5) Avstrijska nacija mora videti svojo posebno nalogo v tesni povezavi s Srednjo Evropo in gojiti vzajemno komunikacijo z vsemi svojimi sosednimi narodi, pospeše-

vati učenje njihovih jezikov in spoznavanje njihove specifične kulturne dediščine. Pri tem bi se morali Avstrijci odpovedati „habsburškemu mitu“ in vsem napačnim zgodovinskim reminiscencam, da ne zaidejo v novi kolonializem.

Po teh petih točkah, kot prispevek za diskusijo o izgradnji trdnjega in trajnega poslopja za avstrijsko nacionalno samobitnost, se spomnim besede sarkastičnega in duhovitega pisatelja Josepha Zeßner-Spitzenberga, ki je v neki ljubezivni francisko-jožefinski persiflaži dejal: „Österreich, Österreich ist eine Sache der Erziehung!“ Na vsak način mimo (samo) vzgojnega napora ne vodi nobena pot do avstrijske in druge nacije. Tudi Avstrijci bomo morali globlje kot doslej spoznati, da mimo iskrenega in stalnega prizadevanja za široko etnično-kulturno skupnost ne bodo dosegli svojega humanističnega cilja, ki jim ga nalaga pravna država z vsemi obveznostmi do človekovih pravic in osnovnih svoboščin slehernega državljana (in v zadnjem tudi do vsakega tujca). Nekaj je že vendar vsem jasno, da se poslavljamo od enojezične družbe in s tem hkrati od kulturnih in etničnih enot zaprtega tipa. Na tej osnovi mora priti tudi do preorientacije Slovencev, konkretno Slovencev na Koroškem.

Če upoštevamo vsaj del tega, kar sem doslej navedel, ne le moje besede, ampak tudi misli raznih avtorjev, ki sem jih utegnil navesti, lahko pravzaprav z lahkoto in hitro odgovorimo na glavno vprašanje, ki so mi ga zastavili prireditelji tega tradicionalnega kulturno-znanstvenega srečanja v Celovcu:

Ob vsej praktični ambivalentnosti, ki se da prezreti samo v teoriji, sem seveda mnenja, da „notranji“ avstrijsko-slovenski odnosi, in s takimi imamo opraviti ob vprašanju „avstrijska nacija in koroško-slovenska narodnost“, terjajo od obeh strani večjo vzajemnost, t. j. solidarnost, da se znebimo negativnega vpliva še za naprej

prisotnih antagonizmov. Večja solidarnost, kot „strnjenost pripadnikov kake skupine, skupnosti, in iz nje izhajajoča dejavnost za skupno blaginjo“, bi bila koristna že za medsebojne odnose posameznikov in organizacij koroških Slovencev (in ostalih seveda prav tako). Demokratična in iskrena solidarnost mora postati družbeno relevantna, postajati otipljiva in njena „korist“ za družbo dokazljiva, in to ne le za nekatere njene pripadnike oz. člane enega, čeprav morda bistvenega dela, temveč za celotno družbo kot vsem pripadajoča „posest“, kot „skupna blaginja“. To je že nekaj, kar v marsikaterem solidarnem vrenju prav radi pozabimo. V glavnem nam zadostuje biti „solidaren“ – in pika. Prava solidarnost izjaja iz eksistenčnih globin in ne sprašuje, ali mu je „predmet“ (človek etc.), ki se zanj hoče solidarno izjaviti oz. biti z njim solidaren, vseh ali ne!

ANTAGONIZEM ALI VZAJEMNOST?

Solidarnost je po svojem bistvu odprta, nikakor ne elitarna. Tudi tozadevno bi pridobili znotraj narodne skupnosti na Koroškem. Solidarnost vsekakor nujno potrebuje skupne interese, kajti prav spoznanje določenih skupnih interesov je pogoj za njen nastanek in njeno poznejšo rast. Danes predložene točke, ki sem jih prvič v malo spremenjeni obliki objavil v diskusijskem listu avstrijskih zgodovinarjev Historicum leta 1987, so poskus opisa avstrijske nacije in hkrati kot minimalni katalog morebitna podlaga za tozadevno odločitev slovenskega posameznika ali kakšne slovenske organizacije v Avstriji.

Iz zgolj ugotovljene interesne solidarnosti bi lahko kljub vsem nasprotujočim in ovirajočim silam nastala „solidarnost mišljenja“, kar pa bo do precejšnje mere odvisno tudi od nadaljnjega političnega razvoja v Sloveniji. Brez notranjih in zunanjih konfliktov torej tudi z „avstrijsko nacio“ ne bomo izhajali. Če pa je pravi mir po Friedrichu Heeru življenje v konfliktih, potem mir nikakor ni tihožitje in tudi solidarnostni angažma za avstrijsko-slovensko praktično, ker nas dejansko vzajemnost nesporno vodi v nemirne čase, nam lahko jemlje dragoceni prosti (ali delovni) čas, a odpira nam vrata ne toliko k ponižanim in užaljenim, ker to smo do precejšnje mere kot narodna skupina sami, v kolikor imamo svoje slovenstvo v avstrijskih razmerah še za „vsakdanji kruh“ in nam ni vseeno, da ga nam dajejo drugi v šolah in na uradih – deloma pa žal tudi že lastne ustanove – kot drobtinice beraču.

EXPORT-IMPORT podjetje v Celovcu išče:

samostojnega komercialista

za pridobivanje, sklepanje in obdelavo uvoznih in izvoznih poslov, s prakso.

Pogoji: znanje obeh deželnih jezikov in angleščine, komunikativnost in interes za delo v zunanji trgovini.

Z razpisanim delovnim mestom so vezana občasna potovanja po Avstriji in inozemstvu.

referenta/referentko

za administrativno obdelovanje poslov v zunanji trgovini; pisarniška praksa in znanje obeh deželnih jezikov obvezno.

Znanje angleščine ali drugih jezikov zaželeno.

Interesenti naj se pisмено javijo na:

INTRADE Produktions- u. Handelsges. m.b.H.
Paradeisergasse 9/II
9020 Klagenfurt/Celovec

Boj za volilce

(Nadaljevanje s 3. strani)

Prvi je za volilce vabljev predvsem zaradi njegovih opozicionalnih in oporečniških stališč. Njegova politična kariera vključuje tudi zapor in eksil v ZR Nemčiji. Glede na združeno volilno opozicijo, v kateri ima največ članstva Slovenska kmečka zveza in je tudi najbolje organizirana, ima realne, ne pa zagotovljene možnosti za uspeh.

Zveza komunistov kot organizacija se zaveda svoje hipoteke, zato je realno ne računa z volilnim uspehom, drugače pa je z njenim glavnim kandidatom Milanom

Kučanom. Ta ima v Sloveniji nedvomno velik ugled predvsem zaradi nasprotovanja srbski Miloševićevi politiki in zavzemanja za suvereno Slovenijo. Svojo politično doslednost je že dokazal in to pri volilcih veliko pomeni. Tudi s prenovo slovenske partije, ki je s tem postala prijaznejša in bolj po meri človeka, je postal sprejemljivejši za širši krog volilcev.

Ti dve oceni veljata seveda le za predsedniške volitve, za krajevne, občinske in za zbornice republiške skupščine pa najbrž velja, da si bodo mesta delile vse nastopajoče stranke in da bodo oblast določale koalicije.

	TV AVSTRIJA 1	TV AVSTRIJA 2	TV LJUBLJANA	TE DNI NA TELEVIZIJI
--	---------------	---------------	--------------	----------------------

TO
16. 1.

9.06 Pustolovščine družine Metzger; 10.30 Mala deklica, veliko srce; 14.20 Batman; 14.45 Hiša na Eaton trgu; 15.30 Otroški spored; 18.00 Mi; 18.30 Lepotica in moški z levjim obrazom; 19.30 Čas v sliki; Šport; 20.15 „Univerzum“ Pozejdono vrtovi; 21.07 Roda-Roda; 22.00 Pogledi s strani; Štirje sinovi Katje Elder; 0.10 Simon Templar; Poročila.

12.20 Šport, superveslalom (ž); 16.55 Leksikon umetnikov; 17.30 Orientacija; 18.00 Bavarsko sodišče; 18.30 Wurliizer; 19.00 Koroška danes; 19.30 Čas v sliki; 20.00 Kulturni žurnal; 20.15 Berlin-ske viže z elanom; 20.55 Novo v kinu; 21.07 Zunanjepolitični report; 22.00 Čas v sliki; 22.25 Kavarna Central; Poročila.

9.00 Počitniški spored: Risanka; Smrkci; Kam, kje, kako med počitnicami; Sokoli; Težave z ledenimi gorami; 11.30 Igrani film; 12.20 Kitzbühl – SP superveslalom (ž); 13.00 Mozaik; 15.55 Žarišče; 16.30 Dnevnik; 17.40 Spored za otroke: Govorica telesa: Nocoj, nocoj; Po sledi ptice Dodo; Risanka; 19.30 Dnevnik; 20.05 Vedno popoldne.

Iz zabavnega sporeda „Videoteke“

Četrtek, 18. 1. 1990, TV A1, 22.15 – Na željo številnih gledalcev se je avstrijska televizija odločila v svoj spored v okviru oddaje „Videoteka“ uvrstiti zabavno televizijsko nadaljevanje „Če oče s sinom“, ki jo je pred leti posnela s Fritzem Eckhardtom, Petrom Weckom in drugimi znanimi interpreti humorističnih vlog. Tokrat bo na vrsti 8. del nanizanke, ko bosta oče in sin Haslinger kupila vsak svoj avto in vsak po svoje občudovala konjiča na štirih kolesih.

Zakaj jemo tako drago hrano

Torek, 16. 1. 1990, TV LJ1, 21.05 – V oddaji Aktualno (ki je podobna avstr. Klubu 2) bodo predstavniki prehranbene industrije, pa tudi kmetje razpravljali o tem, zakaj jemo tako drago hrano. To dela velike skrbi marsikomu, ki si ne more več privoščiti najosnovnejših jestvin. Ob tem so nezadovoljni tudi kmetje. Šlo bo torej za vprašanje, kdo je v tej prehranbeni verigi res upravičeno nezadovoljen in kdo kuje dobičke na račun drugega.

Enrico Fermi – V objemu atoma

Sreda, 17. 1. 1990, TV A2, 20.15 – Enrico Fermi – V objemu atoma je italijanski televizijski film v dveh delih, v katerem profesor Enrico Fermi med svojimi študenti odkrije nadarjenega Ettoreja Majorana in ga skuša pridobiti, da bi svojo genialnost posvetil atomski znanosti.

RADIO KOROŠKA

SLOVENSKE ODDAJE 18.10–19.00

Torek, 16. 1.
Partnerski magazin

Sreda, 17. 1.
Glasbena sreda
Večerna 21–22 – 200-letnica smrti Ožbalta Gutsmana – Zvočno pismo

Četrtek, 18. 1.
Rož–Podjuna–Zilja

Kaj mi sami prispevamo k uresničevanju naših pravic?

Koroški Slovenci se premalo poslužujemo svojih pravic, je bilo eno izmed spoznanj na podijski diskusiji, na katero je konec novembra 1989 vabil Katoliški dom prosvete v Tinjah. Mag. Marjan Pipp, dr. Marjan Sturm, dr. Reginald Vospersnik, dr. Pavel Apovnik, dr. Franc Merkač, župnik Tomaž Holmar in inž. Peter Kuhar so ocenili tudi politiko osrednjih organizacij, ki se vedno ne ujema s predstavami narodne skupnosti. Prihodnji ponedeljek in torek boste v slovenskem radijskem sporedu lahko sledili živahni diskusiji, ki je v Tinje privabila izredno veliko število poslušalcev.

Datum	Kraj	PRIREDITVE	Prireditelj
Petek 19. 1. 19.30	Galerija v Tinjah	OTVORITEV RAZSTAVE del Hanzija Čertova, skulpture iz lesa	Sodalitas
Petek 19. 1. 20.00	KSSŠ Dunaj	DISKUSIJA O ANKETI o slovenskih časopisih na Koroškem s posebnim poudarkom na „Naš tednik“ in „Slovenski vestnik“	KSSŠ Dunaj
Petek 19. 1. 20.00	Kulturna taberna Pri Joklnu v Celovcu	Branje: POKRŽNIKOV LUKA – Janko Messner bere iz svojih del	Kulturno društvo Pri Joklnu in SPZ
Ponedeljek 22. 1. 19.30	Dom prosvete v Tinjah	SLOVENSKA DRUŽBA NA KOROŠKEM v zadnjih desetletjih pred razpadom Avstro-Ogrske. Predava: univ. doc. dr. Walter Lukan.	Sodalitas
Ponedeljek 22. 1. 20.00	Europahaus Reitschulg. 4, Celovec	ČAS JE MNOGO PREVELIK iz serije prireditve Kontrapunkte Celovski ansambel predstavlja pesmi in besedila Ericha Kästnerja. Nastopa: Peter Raab in Peter Holub	
Ponedeljek 22. 1. 17.00	Mladinski dom SŠD, Celovec	OBČNI ZBOR MLADEGA RODA Po občnem zboru okvirni spored: Ustvarjalne prvine v vzgoji in izobraževanju. Sodelujeta pesnica Svetlana Makarovič in slikar Božo Kos. Po sporedu družabno srečanje.	Društvo „Mladi rod“
Torek 23. 1. 19.00	Tischlerjeva dvorana Slomškovega doma Celovec	PODELITEV XI. TISCHLERJEVE NAGRADE Sodelujeta: Otroški zbor in MoPZ iz Škocijana	NSKS, KKZ

RAZSTAVE

Dunaj

– **Delovna skupnost Oman-Wiplinger**, – Rasumofskygasse 22, Musilova hiša – Valentin Oman, slike iz cikla Plešivec, Pariškega in Primorskega rekviema in iz novega cikla Dunajski mrtvaški ples.

Celovec

– **Deželna galerija** – Hans Staudacher, slike – razstava je odprta do 28. 1. – **Galerija v avli celovške univerze** – grafična dela Giuseppeja Ziganiasa – razstava je odprta do 19. 1. – **Galerija v knjigarni Mohorjeve** – razstava slik, grafik in kipov dijakov Zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu. – **Kulturna taberna Pri Joklnu** – Evgen Bavčar – Onkraj vidnega, črno-bele fotografije.

Tinje

– **Galerija Tinje** – Razstava del Beatrix Prinz.

MENJAVA DENARJA (VALUTE) dne 12. 1. 1990

	dobite (šil.)	plačate (šil.)
za 1 ameriški dolar	\$ 11,60	12,20
za 1 angleški funt	£ 19,15	20,15
za 100 franc. frankov	f 201,00	211,00
za 100 ital. lir	Lit 0,915	0,965
za 100 dinarjev	DIN 85,00	115,00
za 100 švic. frankov	sfr 776,00	800,00
za 100 holand. guldov	Hfl 614,00	632,00
za 100 nemških mark	DM 694,00	712,00

 Posreduje: Posojilnica-Bank Zveza-Bank, Celovec

LOTTO

TOTO

5 11 13 19 22 40 (42) 1X2 2X1 11X 21X
Joker: 537044 b.j. Stava: 2:1, 1:1, 0:2, 1:3, b.j.

SLOVENSKI VESTNIK

Nadstrankarski časopis koroških Slovencev

Uredništvo/Redaktion: Tarviser StraÙe 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, Avstrija, Telefon 0463/514300-30 do 34, telex 422086 ZSO, telefaks 0463/51430071.

Usmerjenost lista/Blattlinie: seštevek mnenj izdajatelja in urednikov s posebnim poudarkom na narodnopolitičnem interesu.

Glavni urednik/Chefredakteur: Ivan P. Lukan

Uredniki: Andrej Kokot, Andrej Mohar.

Izdajatelj in založnik/Herausgeber und Verleger: Zveza slovenskih organizacij na Koroškem, Tarviser StraÙe 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, telefon 0463/514300, telex 422086 ZSO, telefaks 0463/51430071.

Tisk/Druck: Založniška in tiskarska družba z o.j. Drava, Tarviser StraÙe 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, Avstrija, telefon 0463/50566, telex 422086 ZSO, telefaks 0463/51430071.

Oglasi/Anzeigen: Tarviser StraÙe 16, 9020 Celovec/Klagenfurt, Avstrija, telefon 0463/514300-30 do 34 in 40, telex 422086 ZSO, telefaks 0463/51430071.

Zastopstvo za Jugoslavijo: ADIT-DZS, Glonarjeva 8, 61000 Ljubljana, Slovenija, telefon 061/329761, telefaks 061/311123.

Letna naročnina: za Avstrijo 370 šil. (za penzioniste 280 šil.); za Jugoslavijo 400 din. (za penzioniste 310 din.).

Razpis za bife na Zvezni gimnaziji za Slovence

Odbor šolske skupnosti na Zvezni gimnaziji in realni gimnaziji za Slovence v Celovcu, Prof.-Janežič-Platz 1, želi uvesti **bife za učence** (z malicami in brezalkoholnimi pijačami)

Interesenti, ki bi hoteli voditi tak bife, so naprošeni, da se oglašijo v ravnateljstvu slovenske gimnazije. Poprej se je treba najaviti telefonsko: 0463 / 33 3 53.

OGLASI

Firma KOLEKTOR p. o. Idrja išče tajnico za novo firmo, ki bo v okraju Beljak. Potrebno je obvladanje slovenskega, nemškega in angleškega jezika ter stroje-pisja. – Prijave pošljite na uredništvo Slovenskega vestnika.

Iščem hišico ali stanovanje z vrtom v okolici Celovca (oddaljeno do 15 kilometrov). Pokličite 0 463/37576.

Najamem kmečko hišo na dvojezičnem ozemlju. Ponudbe na uredništvo Slovenskega vestnika, šifra „Kmečka hiša“.

ŠPORT

Drugo mesto za Franca Wiegeleja

Letos so prvič izvedli alpe-jadransko turnejo skakalcev na smučeh. Začela se je v Ruhpoldingu in Saalfeldnu, zaključek pa je bil v Plnici. Tam pa si je tudi koroško-slovenski športnik leta 1989 med moškimi Franci Wiegele s petim mestom v skupnem seštevku zagotovil drugo mesto za Güntherjem Strannerjem. Franci Wiegele pa je bil uspešen tudi na tekmovanju za evropski pokal v Seefeldnu: z 210,7 točke je osvojil peto mesto. Zmagovalec pa je bil Andi Felder (229,6 točke).

Serija Dobljank neustavljiva?

Odbojkarice ŠK Dob/Aich hitijo v spodnji ligo od zmage do zmage. Tudi v Beljaku so namreč zmagale z najvišjim možnim rezultatom, saj so domačinke ugnale kar s 3:0. To soboto pa bodo morale nastopiti proti najhujšim tekmicam v Wolfsbergu, poleg tega pa bodo nastopile v nekoliko spremenjeni postavi: izostale bodo tri standardne igralke. Toda trener Lojze Opetnik je optimističen: „Se bodo pač izkazale mlajše igralke!“

Prva moška ekipa pa je tokrat izgubila proti ATSC v Celovcu z 0:3. Manjkal ji je poškodovani Kitzinger, toda tudi sicer je bilo opaziti, da bi jim nekoliko več treninga gotovo koristilo...

Andrej Mohar

Trener Erih Užnik in nekateri talenti: Tatjana Zablatnik, Birgit Filipič, Dominik Kropivnik, Daniel Užnik, Silvana Oraže in Markus Vouk (z leve). Slika: Mohar

Še so v najboljšem spominu uspehi mladih smučarjev Športnega društva iz Šentjanža, toda izpodrivajo jih že prve vesti o njihovih nastopih na letošnjih tekmovanjih. Daniel Užnik in Dunja Jamnig sta le primer izvrstnih rezultatov, ki jih dosegajo smučarji in smučarke tega kluba. Uspehe pa omogočajo vnaša vsakega posameznega športnika, prizadevanje glavnega trenerja in mentorja Eriha Užnika, še posebej pa tudi požrtvovalnost mnogih staršev, ki si prizadevajo za razvoj svojih otrok in jih spodbujajo doma, na pripravah ter na tekmovanjih.

Z vnemo do smučarskih uspehov!

Prvi uspehi mladih smučarjev ŠD Šentjanž dajejo upati, da bodo tudi letos uspeli ponoviti lanske rezultate, ko je npr. Tatjana Zablatnik zmagala v skupnem seštevku tekmovanja za koroški otroški pokal. Za doseg podobnih visokih ciljev, pa so smučarji in trener letos vložili v priprave še posebej veliko napora.

Priprave so se začele pravzaprav že poleti, ko so bili Šentjanščani kar štirinajstkrat na smučanju v Melski dolini. Člani koroške reprezentance pa so bili še dodatno 20 dni na Kitzsteinhornu, kjer so v okviru priprav Koroške deželne smučarske zveze urili tehniko smučanja. Žal sta se teh priprav lahko udeležila le Daniel Užnik in Dunja Jamnig, ki sta tudi zato najbolj obetavna tekmovalca v letošnjem letu.

Tem vmesnim pripravam

na umetnem snegu so sledile predvsem kondicijske vaje: na igrišču v Šentjanžu, pozneje pa v telovadnici v Bilčovsu in na Bistrici je kar mrgolelo od navdušenih smučarjev, ki so s tako vnemo zdržali vse do novembra, ko so spet lahko začeli z vožnjami na snegu. Poleg tega je postalo delo lažje tudi za trenerja Eriha Užnika, saj od jeseni dalje ŠD Šentjanž ob pomoči tovarne Elan na Brnci za smučarje lahko uporablja tudi kombi. Sledile so še priprave na Mokrinjah in drugih smučiščih, v božičnih počitnicah pa je skoraj vsak dan vadilo do 30 mladih športnikov.

Trener Erih Užnik, ki poudarja predvsem tudi pomoč drugih funkcionarjev kluba, vidi v teh pripravah prednosti in pomanjkljivosti: „Za bolj izurjene je bilo seveda dobro, da so spoznali zahtevnejše

proge. To dokazujejo tudi izvrstni izidi na prvih tekmah. Za najmlajše tekmovalce pa je bilo škoda, da na Šentjanških Rutah ni bilo snega, saj so vožnje na oddaljena smučišča zanje predolge. Zato jim še manjka praksa.“

Kljub temu se ni bati, da bi najmlajši Šentjanščani zaoznojali za vrstniki drugih klubov. To je npr. že na prvih tekmah dokazala Eva Moschitz, ki je bila izvrstna druga v slalomu svojega letnika. Pa tudi za nove tekmovalce ni bojzani, saj npr. Erih Užnik tudi kot učitelj skrbi za to, da v klub vključuje največje talente iz Bilčovsa in okolice Šentjanža.

V pregledu pred tekmovalno sezono naj namenimo nekaj besed tudi samim športnikom. Dunja Jamnig in Silvana Oraže prvo leto tekmuje v skupini starejših šolar, predvsem slednji pa je že-

leti, da bi se uspela kvalificirati v koroško deželno ekipo, v kateri je Dunja Jamnig že. V skupini mlajših šolarjev in šolarj je treba izpostaviti člana deželne ekipe Danijela Užnika, toda tudi Marion Maloveršnik, Birgit Filipič in Katja Malle imajo zanje vse možnosti, Markus Vouk pa dosega prve vidnejše rezultate. Tatjana Zablatnik je želeti, da bi se letos uveljavila tudi med šolarji, Karin Krušič pa bi prav lahko presenetila. Pri otrocih pa ima možnosti za vstop v deželno ekipo Eva Moschitz, medtem ko morajo Andreja Krušič, Brigitte Esel, Andreja Lutz, Martin Sleik in Kristijan Tammegger še dosegati nekaj dobrih rezultatov. Pri najmlajših pa Šentjanščani sodelujejo kar s celo skupino obetavnih talentov, med njimi lahko kaj kmalu preseneti Petra Maloveršnika.

Andrej Mohar

SMUČARSKI REZULTATI

Ta vikend je imel Daniel Užnik smolo na tekmah za koroški šolarski pokal. V prvem teku sobotnega veleslalom je izpadlo merjenje časa, tako da so mu čas le prisodili. Kljub temu pa je, kot v nedeljskem slalomu, osvojil 2. mesto. Toda tudi v slalomu bi zmagal, če ne bi v drugem teku pet vrat pred ciljem padel. Čeprav je moral nazaj skozi vrata, pa je bil še kljub temu v skupnem seštevku drugi. Prav tako uspešna je bila Dunja Jamnig: v veleslalomu tretja, v slalomu pa druga. Pri tekmi otrok na Simonhöhe pa je prepričala predvsem Eva Moschitz, ki se je povzpela na izvrstno četrto mesto.

Dvakrat je imel smolo: Daniel Užnik

Slika: Mohar

Deloma zelo presenetljivi so bili izidi vmesnega kola tekmovanja za koroški nogometni pokal v dvorani. Že kar prva tekma v Vetrinju se je končala s senzacijo, saj je Kotmara vas premagala sicer tehnično izvrstno ekipo DSG Borovlje z 2:0 in si tako že predčasno zagotovila kvalifikacijo za finalno kolo, ki bo

Kotmirčani so v nogometnem finalu

odigrano 28. januarja v Borovljah.

Kotmirčani so nato sicer podlegli koroškemu ligašu WAC, toda v razmerju doseženih in prejetih golov so bili boljši od Borovlčanov.

Pravtako so se za finalno kolo kvalificirale ekipe iz Grebinja, Šmarjete in Treibacha, Rikarja vas pa se zanj še lahko kvalificira naslednji vikend, toda nasprotniki bodo zelo trdi!

ŠAHOVSKA RUBRIKA

ureja: Silvo Kovač

Šahovska naloga št. 67 A+B

Na diagramih sta šahovska problema. Naloga je, da v obeh primerih čim hitreje odkrijete pot do cilja, ki se glasi: **beli matira v dveh potezih!**

Pri reševanju ne smete uporabljati šahovnice s figurami, temveč problema rešujete na pamet. V kolikor oba rešite v petih minutah ste odlični reševalec, če pa obeh problemov ne uspete rešiti v tem času, potem postavite poziciji na šahovnico in po-

iščite rešitev. Vaja dela mojstra!

Rešitev naloge št. 66

Georgijev je s potezo **16.Sf5!** razkril vse slabosti črne pozicije. Jemanje skakača **16...ef5** pelje do mata po nadaljevanju: **17.Te7! Ke7: 18.Te1+ Le6 19.Te6: Kd7 20.Td6+ Ke7 21.Df6: Ke8 22.De5 mat!** V partiji je črni odigral **16...Sc7** in po **17.Ld6!** podpisal predajo. Na **17...Ld6:** sledi **18.Df6:+** in **19.Sd6+** z zmago belega.

